

Publicat el 20-5-2007 a "Levante - EMV".

Canal 9: Una televisió pública segrestada

Anna Gimeno Berbegal *

Parlar del segrest que pateix Canal 9 no és cap novetat i precisament per això la qüestió és d'una gravetat extrema. Tothom ho sap, tothom ho diu, i no passa res. Sindicats, treballadors, col·lectius socials, usuaris, exusuaris, mitjans de comunicació, partits polítics de l'oposició i la Sindicatura de Comptes ho venen explicant i denunciant de manera continuada des de ja fa més de deu anys i no sols no s'ha detingut, sinó que la situació ha arribat a límits insospitats. Com pot ser, doncs, que la desfeta continue?

És evident que els mecanismes democràtics dels que disposem en l'actualitat resulten del tot insuficients per a aturar la vulneració dels drets constitucionals a rebre informació veraç i a la llibertat d'expressió, imprescindibles per a la creació d'opinió i per a un exercici lliure i conscient d'altres drets de ciutadania.

La ràdio i la televisió valenciana no són una empresa pública qualsevol. Que complisquen la funció per a la qual foren creades és absolutament fonamental i exigible per a la qualitat de la nostra democràcia i per a la salvaguarda de la nostra cultura, llengua i identitat com a poble. Però front a la televisió pública desitjada, en valencià i de qualitat, el que ens trobem no és altra cosa que un grup de mitjans de comunicació finançats amb els pressupostos públics però posats a disposició dels interessos privats, els d'un partit polític i els d'un govern que han posat la seua voluntat de mantenir-se en el poder per damunt dels interessos dels valencians. La ràdio i la televisió pública valenciana estan segrestades pel Partit Popular i han deixat d'estar al servei de qui és la vertadera propietària i beneficiària, la ciutadania.

Enguany, per arrodonir un cúmul d'irregularitats, la Generalitat Valenciana haurà de demanar un préstec de 188 milions d'euros per a fer front a la primera amortització de capital del deute de RTVV, que se situa en mil milions d'euros, més de cent seixanta sis mil milions de pessetes, una xifra que contrasta amb el dèficit d'1,4 milions d'euros del 1995, i que ara supera la suma dels pressupostos de totes les televisions autonòmiques d'Espanya juntes a l'exercici 2005 (a excepció de Catalunya, el model de finançament de la qual gira al voltant d'un contracte-programa pluriannual).

No és massa difícil explicar-se on han anat tants diners si recordem els honoraris milionaris satisfets a presentadors madrilenys, amb sopars de luxe i xòfer inclosos, o els programes que han començat a pagar-se més

cars a productores privades constituïdes algunes d'elles per ex-treballadors que poc abans feien per menys diners la mateixa feina dins de la casa o els milions d'euros perduts en comprar drets de retransmissions esportives de futbol, per a vendre'ls després inexplicablement molts milions d'euros més barats a empreses privades.

Respecte als continguts, Canal 9 ha passat d'un oficialisme socialista vestit d'afirmació institucional a la més crua manipulació pepera: una extensió del gabinet de premsa del partit en el govern que directament es dedica a construir una realitat inexistent però sempre beneficosa per a qui mana. Poques directrius poden ser més greus que la prohibició dirigida als professionals de Canal 9 d'entrevistar els familiars de les víctimes de l'accident del metro de València on perderen la vida 43 persones. Però hi ha més exemples, com el de periodistes que han comprovat espantats que les xifres que dona Canal 9 no es corresponen amb les que ells mateix han escoltat en les rodes de premsa. També hem vist gràfiques i estadístiques manipulades, l'absència dels partits de l'oposició i de qualsevol veu crítica al govern. Però sobretot és inadmissible l'absència d'una importantíssima part de la realitat valenciana i dels seus protagonistes, els col·lectius socials que s'han atrevit a discrepar. La deriva sectària de Canal 9 ara per ara no té límits.

La precarietat laboral permet un major control sobre els treballadors i a Canal 9 el 60% són contractacions temporals. Tal vegada per això la participació a l'última convocatòria per a escollir Comitè de Redacció no va ser suficient, no va arribar al 50% dels treballadors, front al 80% obtingut en convocatòries anteriors i Canal 9 continua, des del 2003, sense aquest òrgan de control intern de continguts. Però als responsables de Canal 9 no els cal donar massa explicacions sobre què els passa als que discrepen: la redacció d'informatius originària va manifestar que no gaudia de llibertat ni d'autonomia suficient per al lliure exercici professional, i va veure els seus problemes ràpidament solucionats. Va ser substituïda pràcticament en bloc per una altra redacció més dòcil d'acabats de contractar. Ara els dissidents treballen a "*Guantànamo*", que és com s'anomena el lloc de desterrament per a depurats, unes instal·lacions grises, apartades i amb els equips més antics que contrasten amb el disseny i la tecnologia de la redacció d'Informatius.

No deixa de cridar l'atenció que les despeses de personal hagen anat incrementant-se mentre la producció de programes ha anat reduint-se considerablement fins arribar a contractar amb productores privades quasi la totalitat de la programació menys els informatius i set programes. Tot i la resolució judicial paralitzant el procés de privatització encetat pel govern popular, realment la privatització està pràcticament consumada.

Respecte de la llengua, Punt 2 ha sigut l'excusa perfecta per a castellanitzar Canal 9, on el requisit de conèixer el valencià ja no sembla necessari per a treballar, però és clar que si no els preocupa la qualitat dels continguts, perquè hauria de preocupar-los la llengua?

La gravetat de fons no es troba tant en el fet que coses com aquesta ocorreguen sinó en què sembla que no tenim els recursos per aturar-les i d'ací a la resignació i el silenci només hi ha dues passes. Per això és

necessari repetir el que tothom sap i cal exigir amb contundència, de nou, un Consell Valencià de l'Audiovisual ampli, amb capacitat sancionadora i amb autoritat suficient per a garantir la pluralitat informativa i la independència, així com una nova llei de radiotelevisió valenciana amb fórmules de consens parlamentari per a l'elecció dels màxims responsables dels mitjans de comunicació públics. La ciutadania ha d'ésser capaç de rescatar Canal 9, d'alliberar-la per a que siga la televisió de tota la ciutadania, pública, de qualitat, en valencià i amb les portes ben obertes al pluralisme de la nostra societat, però sobretot per a rescatar de mans alienes els nostres drets a la informació i a la llibertat d'expressió.

* Periodista

Fitxer baixat de <http://www.terracritica.org>